

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: J. K.**, zastoupen Mgr. Hanou Sklenářovou, advokátkou, se sídlem Malá Stránka 318, Velké Meziříčí, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Znojmo**, se sídlem nám. Armády 8, Znojmo, **za účasti:** 1) Obec Hostim, se sídlem Hostim, a 2) Pozemkový fond České republiky, se sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1, zastoupen vedoucím územního pracoviště Pozemkového fondu České republiky, se sídlem Dvořákova 21, Znojmo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2003, č. j. 29 Ca 165/2001 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Okresního pozemkového úřadu ve Znojmě ze dne 18. 4. 2001, č. j. PÚ 1246/92/4 - Ne, bylo podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších právních předpisů, rozhodnuto, že J. K. není vlastníkem nemovitosti v katastrálním území, a to části bývalé zemědělské usedlosti čp. x na st. XX, nyní zdravotní středisko - občanská vybavenost na st. 68/2.

Návrhem na zahájení řízení podaným u Krajského soudu v Brně dne 24. 5. 2001 se J. K. (dále též „stěžovatel“) domáhal přezkoumání tohoto nepravomocného správního rozhodnutí v řízení vedeném podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu ve znění platném do 31. 12. 2002 (dále jen „o. s. ř.“). O tomto návrhu nebylo rozhodnuto do 1. 1. 2003,

kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a kdy došlo ke změně právní úpravy správního soudnictví.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2003, č. j. 29 Ca 165/2001 - 29, byl návrh stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí pozemkového úřadu odmítnut. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že předmětná věc je věcí, která nemá veřejnoprávní charakter, neboť vyplývá z občanskoprávních vztahů, a proto o ní má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, nikoliv soud ve správním soudnictví. Za takto zjištěného stavu krajský soud postupoval podle § 129 odst. 2 s. ř. s., podle kterého řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, o nichž soud nerozhodl do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona; jde-li o řízení ve věcech, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud postupuje podle § 68 písm. b), podle kterého žaloba je nepřipustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Krajský soud proto návrh podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl a stěžovatele zároveň ve smyslu § 46 odst. 2 s. ř. s. poučil, že může podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu proti napadenému rozhodnutí správního orgánu u okresního soudu.

Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost, v níž poukázal na to, že dne 21. 5. 2001 podal opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu, a proto pozdější (resp. později účinné) změny právních předpisů neměly být použity v jeho neprospěch. Důsledkem takového postupu krajského soudu je potom znemožnění stěžovateli, aby v jeho věci bylo řízení ukončeno řádným a spravedlivým soudním procesem. Právo na soudní ochranu zajišťuje všem občanům České republiky Ústava České republiky v hlavě páté Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel podal kasační stížnost proti usnesení krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud, který je vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), neshledal kasační stížnost důvodnou.

Otázkou, který soud je věcně příslušný rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu vydanému podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. se v rámci kompetenčního sporu zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Ve svém usnesení ze dne 22. 6. 2004, č. j. Konf 123/2003 - 7, dospěl k závěru, že rozhodl-li pozemkový úřad postupem podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. o tom, že určitá osoba není vlastníkem nemovitostí, na které podle tohoto zákona uplatnila nárok, může se taková osoba domáhat vydání nemovitostí žalobou podanou podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o. s. ř.) proti osobě povinné. O takové žalobě je příslušný rozhodovat soud v občanském soudním řízení, nikoliv soud ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s uvedeným názorem zvláštního senátu považuje rozhodnutí krajského soudu za správné a odpovídající zákonu. Předmětem řízení před správním orgánem bylo určení vlastnického práva stěžovatele k nemovitosti. Takovéto řízení je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde

rozhodováno správním orgánem o vlastnickém právu k nemovitosti. Právo vlastnické je evidentně právem soukromým a soukromé právo vyžaduje vyšší stupeň soudní ochrany, než jaký mu byl poskytován ve správním soudnictví podle právní úpravy účinné k 31. 12. 2002. Proto zákonodárce stanovil v § 68 písm. b) s. ř. s., že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích pravomoci správního orgánu. Od 1. 1. 2003 v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva takové věci projednávají a rozhodují obecné soudy podle novelizované části páté občanského soudního řádu. Tato nová právní úprava poskytne soukromým právům větší ochranu, neboť soud nebude pouze provádět přezkum správního rozhodnutí, ale je povolán k tomu, aby případně sám rozhodl o věci; není tedy pouze orgánem oprávněným v případě zjištění nezákonnosti postupu správního orgánu napadené rozhodnutí zrušit, jak podle předchozí právní úpravy činily soudy ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. proti stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, protože z obsahu spisu nevyplývá, že by nějaké náklady uplatnil, bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu